

MEDITATIE

‘Is Deze niet de timmerman?’ (Deel 2)

Markus 6 : 3a

‘Is Deze niet de timmerman?’ Schamper werd dat gezegd. En het maakt ons droevig, als wij het in onze dagen sterker haast nog dan toen zien gebeuren dat de wereld brutaal spot en spreekt: ‘We redden het ook zonder God wel!’

Maar nu letten wij in de 2e plaats op hoe God het bedoelt. Dat is de diepere laag van dit woord. En die diepere laag is het evangelie. Jezus heeft zich een gemaakt met ons tot in ons beroep toe en tot in ons dagelijkse leven en tot in de duisternis van onze schuld. Mens werd Hij om bij de mensen te zijn, maar meer nog om ook in de plaats van de mensen te kunnen gaan staan.

Dat Jezus in Zijn jonge jaren timmerman was heeft daarmee te maken. Timmerman is een prachtig beroep. Maar het is ook een bescheiden beroep. Er wordt altijd drukker gesproken over iemand die dokter werd of notaris dan over iemand die timmerman werd. Timmerman zijn is niet maar ‘minnetjes’. Timmerman zijn is een eervol beroep, maar het is niet iets daverends, maar wij vinden het een eenvoudig beroep. Een bescheiden beroep. Daarom ligt er zo’n mooie, stille glans over.

Valt het u niet op, dat de wereldbevolking uit voornamelijk gewone mensen bestaat? Ook wie hoog zijn zijn maar kleine mensen. Zij verheffen zich als het goed is boven niemand.

Jezus heeft in Nazareth, dat is: ‘bij de gewone mensen’, gewoond.

Waar ligt Nazareth? Nazareth ligt niet aan het regeringscentrum of het tempelcomplex. Het ligt waar de boeren en de vissers woonden. Dat waren toen de arme mensen. Jezus woonde bij de gewone mensen in hun dikwijls ongewoon en ingewikkeld leven. Bij de mindere man. Dat betekent in de liefdestaal van de Bijbel, dat Hij is komen wonen bij u en bij mij.

‘Land Zebulon en land Naftali, gebied aan de weg van de zee en over de Jordaan, Galilea van de volken. Het volk dat in duisternis zat heeft een groot licht gezien; en voor hen die zaten in het land van de schaduw van de dood is een licht opgegaan’. Als ik dat hoor mag ik dankbaar zeggen, hoe gemiddeld of ondergemiddeld ik ben: ‘Wie mij veracht, God wou mij niet verachten’.

Dat gaat diep, dat wonen van de Heere Jezus bij de mensen. Hij is geworden wat wij

waren geworden. Verdwaalde, schuldige, ongelukkige mensen waren wij geworden door de zonde. Maar dat is Hij ook geworden in Zijn groot ontfermen.

‘Is Deze niet de Timmerman?’ Hij is niet een vorst hoog te paard met een wrekend zwaard in de hand, maar een Timmerman en een nederige Koning die op een ezeltje rijdt, de Koning met de lieve ogen, Davids Zoon, lang verwacht.

Hij was een Timmerman. Men keek in het algemeen straal aan Hem voorbij. ‘Een ieder was als verbergende het aangezicht voor Hem’. De ‘hoge’ mensen keken Hem over het hoofd. Het aankijken vond men Hem niet waard. En Zijn dood, de straf van een slaaf, leek het schandelijke einde van een mislukt leven te zijn.

Uit de inhoud

We leven weer in de periode van het val-lend blad. Teken van ons vergankelijk leven. Het zijn niet alleen vergeelde bladeren die vallen; ook groene blaadjes zien we soms naar beneden dwarrelen. De profeet Jesaja verklaart de onreinheid, de ongerechtighe-den en de misdaden door te belijden: “Wij allen vallen af als een blad.” Die werkelijkheid brengt hem tot het gebed. Dat de HEERE Zijn toorn zou willen afwenden. U zult Zich toch niet over onze ellenden inhouden? “Och, dat gij de hemelen scheurdet!” Dat we bij alle moeite en verdriet zo de verlossing van de HEERE verwachten. Vele ontwikkelingen zijn niet positief. Maar wie het van Boven mag verwachten, krijgt moed en kracht. Die zegen wensen we u allen toe bij het lezen van de artikelen in deze uitgave.

Ds. J.P. Boiten

Hij heeft zichzelf ontledigd. Ontledigd ben je, als ze je beroven en ze pakken je je horloge af en je sleutels. En ze kleden je uit en ze plukken je kaal.

Zo werd Jezus uitgekleeft tot op het naakte menszijn. Als het Kind van de kribbe in de nacht van het kruis. Zo was Hij de Timmerman. Voor hun gilde moesten lang geleden de vakmensen een meesterstuk maken. Hun proefstuk in hun jonge jaren zoals dat op een nieuwe manier nu ook nog gebeurt. Als dat goedgekeurd werd werden ze van leerling of gezel zelf meester.

Weet u wat het meesterstuk van Jezus was? Dat was Zijn eerste wonder, toen Hij op een uitdovende bruiloft water tot wijn heeft gemaakt. Dat wonder was een teken. Een teken van de wereld van de liefde en de vrede die komt. Zo heeft onze Timmerman Zijn meesterproef geleverd. Zouden wij Hem ook niet graag dienen?

‘Is Deze niet de Timmerman?’ Hoe de mensen het zeggen; hoe God het bedoelt. En hoe wij er uit leven.

Jezus is tot in ons werken toe een met ons geworden. Als je dat zie, valt je het leven, ook het leven van je arbeid, al veel lichter. Wij bijten er ons wel in vast. Wij doen wat wij kunnen. Maar wij laten het op zijn tijd ook weer los. Met de zondag rusten wij. Dan rusten wij door de preek te horen. Luther zei: ‘De zondag, dat is de preek’. Zondags horen wij bij Wie wij horen. Jezus staat dan aan het roer. Niet van onszelf zijn wij meer. Ons weldoortimmerde scheepje leidt Hij naar de haven.

God wil geen knechten die boven de wolken zweven. Want een goddelijk beroep hebben wij. Ook als timmerman of op kantoor of voor de schoolklas. Middenin het gewone leven wil Hij door ons worden gediend in ons ambt en beroep.

Je begrijpt de weg die God met je gaat wel

eens niet. 'God, zo lang al. En hoe lang misschien nog?' Maar zou Hij die zegen ons niet willen geven, dat wij aan het einde van de reis het tegen hem zeggen: 'God, U heeft het altijd het beste geweten en nooit U vergist'. God geeft ons in het leven allemaal onze plaats. Maar zelden is dat de plaats die wij zelf hadden bedacht. Maar die plaats doet er nog niet eens zo veel toe, en of we in de wereld huisschilder zijn of minister, maar beslissend is of je je plaats inneemt in het geloof. 'k Zal aan Uw hand vertrouwend gaan; die hand geleidt mij veilig'.

'Is Deze niet de Timmerman?' Dit woord is een prachtig woord voor wie het niet hebben 'gemaakt' en voor wie niet 'hoog' zijn, maar voor wie in een gebroken wereld voor het aangezicht van God toch wandelen in de landen der levenden met blijdschap. En

zonder Hem? Zonder Hem is ons leven een verloren leven. Wat je ook bereikt en hoe veel je verdient. 'God, ontferm U. Maak ons rein. Neem ons aan. Laat ons vluchten tot Uw weldaden en genade. Neem ons aan om het werk van Jezus Christus. Bekeer ons eigenzinnige hart. Neem ons aan als Uw knecht. Uit liefde. Hoe onwaardig wij zijn'. Straks, als wij moe gewerkt zijn en moe gestreden, breekt de grote, lichte dag aan van Gods glorie. Dan is het ons een lichte last en een lieve lust om Hem eeuwig, dag en nacht, te loven te prijzen in Zijn tempel.

'Christus, U bent alle dank en eer waardig. U, die middenin dit leven bij ons bent en die wij eerbiedig 'de Timmerman' noemen!'

Langerak, Ds. J.A.H. Jongkind

De oorzaak van het geloof. (1)

Geloof komt door het gehoor. Ja, maar alle mensen horen toch en toch zijn velen nog steeds ongelovig. Hoe komt iemand dan tot geloof? Voor zijn eigen beleving komt zijn geloof als het gevolg van een gemis, dat hij voelt. Hij voelt, dat hij een Zaligmaker nodig heeft. Hij ontdekt, dat Christus precies zo'n Zaligmaker is als hij nodig heeft, omdat hij zichzelf niet kan helpen. Hij gelooft in Jezus. Omdat hij niets heeft van zichzelf, voelt hij, dat hij óf Christus aan moet nemen óf anders om moet komen. En daarom doet hij het, omdat hij niet anders kan. Hij is geheel en al in een hoek gedreven en er is slechts één ontsnappingsmogelijkheid, namelijk door de rechtvaardigheid van een Ander. Hij voelt dat hij niet kan ontsnappen door goede daden of zelf te lijden. Hij komt tot Christus en vernedert zichzelf, omdat hij het

niet kan doen zonder Christus en omkomen moet, tenzij hij Hem aanneemt.

Maar om de vraag verder terug te voeren, waar krijgt die mens dat gevoel van gemis? Hoe komt het dat hij, anders dan anderen, de behoefte aan Christus voelt? Het is zeker, dat hij Christus niet méér nodig heeft dan anderen. Hoe komt hij dan te weten dat hij verloren en verdorven is? Hoe komt het, dat hij door het gevoel van verderf gedreven wordt om Christus als Vernieuwer aan te grijpen? Het antwoord is: dit is de gave van God, dit is het werk van de Geest. Niemand komt tot Christus, tenzij de Geest hem trekt.

En de Geest trekt mensen tot Christus door hen op te sluiten onder de wet. En Hij overtuigt hen ervan dat zij verloren moeten gaan

als zij niet tot Christus komen. Dan, puur onder druk van de omstandigheden, gooien zij het over een andere boeg en vluchten in deze hemelse Haven. Redding door Christus is zo onaangenaam voor ons vleselijke verstand, zo tegenstrijdig met onze liefde voor

menselijke verdienste, dat wij nooit Christus aan zullen nemen om voor ons alles in allen te zijn, als de Geest ons niet zou dwingen om Christus aan te grijpen.

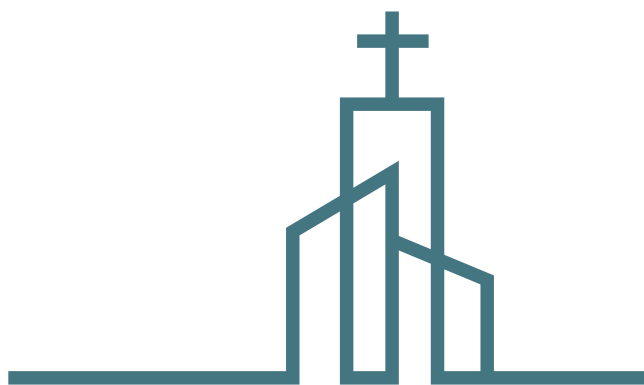
C.H. Spurgeon, uit : “Geloof”.

Een grote bevordering

“In dit alles zijn wij meer dan overwinnaars door Hem Die ons liefgehad heeft.” (Romeinen 8:37) Het is naar waarheid gezegd: “Geheiligde beproevingen zijn grote bevorderingen.” En deze bevorderingen komen niet uit het oosten of uit het westen, maar van de Heere alleen. Door Zijn kracht maken beproevingen de belofte des te zoeter. Ze geven nieuw leven aan het gebed, brengen me aan Zijn voeten, leggen me laag in het stof en houden me daar. Al vaak heeft de 24 Heere mij in tijden van beproeving een liefdevol bezoek gebracht en een geheim geopenbaard. Enkele van de zoetste tijden van gemeenschap in de wildernis waren die met de doorn in het vlees, of het kruis op de rug. Zegt jouw ziel hier geen “amen” op? Is Jezus geen dierbare Metgezel in de verdrukking? Is zijn medeleven niet bijzonder teer? Kwam Hij niet tot ons op de dag dat we het tot Hem uitriepen en Hij tot ons zei: “Vrees niet”? O zeker, de vruchten in de vallei smaken verrukkelijk, maar toch vrezen we daarheen af te dalen, want we vergeten Wie het gezegd heeft: “Ik zal met u aftrekken en zal u ook zeker doen terugkeren.” ‘Gelijk een beest dat afgaat in de valleien, heeft hun de Geest des Heeren rust gegeven. Alzo hebt Gij uw volk geleid, opdat Gij U een heerlijke Naam zoudt maken. “Worden wij niet in de vallei van moeiten en verootmoediging gebracht om te zorgen dat

we alleen in Jezus rusten? “Deze dingen (deze zaken van beproeving) heb Ik tot u gesproken, opdat gij in Mij vrede hebt. In de wereld zult gij verdrukking hebben, maar hebt goede moed, Ik heb de wereld overwonnen. ”Soms lijken de beproevingen ons te overweldigen, maar toch: ”In dit alles zijn wij meer dan overwinnaars, door Hem Die ons liefgehad heeft. ”De rots van Zijn getrouwheid is een zalig toevluchtsoord wanneer ons hart in ons overstelpt is. De honing van Zijn liefde die van deze rots druipt, wekt onze verflauwde ziel weer op, en geeft ons vreugde in verdrukkingen, zodat we zelfs midden in de beproeving kunnen zingen: “Hij heeft alles wel gedaan!”

Ruth Bryan (1805 – 1860)

De goede voorzienigheid

Psalm 33: 11 : “Maar de raad des HEEREN bestaat in eeuwigheid, de gedachten Zijns harten van geslacht tot geslacht.”

Hoe dikwijls hebben we al gezien dat helemaal zonder ons toedoen – ja, tegen onze bedoelingen en gedachten in – dingen een geheel andere wending genomen hebben. Zodat toen dát gebeurd was, wij ons later wel moesten verwonderen over de goede voorzienigheid van God. hieruit blijkt duidelijk de waarheid van het spreekwoord: “De mens wikt maar God beschikt.” Dat betekent dat God er voor zorgt dat soms het tegenovergestelde van wat wij willen of denken gebeurt en het zo maakt dat alles anders

gaat dan we gedacht of gewild hadden. Daarom staat het van tevoren al vast dat ons leven en onze daden niet door ons verstand, maar door Gods wonderlijke macht, wil en goedheid bestuurd en geleid worden. Daarom moeten we ook wel eens toegeven dat God heel vaak bij ons geweest is en ons voor veel kwaad en ongeluk bewaard heeft, zonder dat we het gezien of gemerkt hebben.

Uit : “Al ging ik ook in een dal”, van Maarten Luther

Omgaan met lijden

Lijden kent veel vormen. Iemand kan pijnlijken of benauwd zijn, maar kan ook lijden als gevolg van machteloosheid en gebrokenheid. Denk aan die alleenstaande moeder, met drie kleine kinderen, die een agressieve vorm van longkanker krijgt. Ook eenzaamheid kan lijden verzwaren. Kortom, lijden heeft veel gezichten.

Afhankelijk

Ik herinner me nog goed een man van 75 jaar, die om euthanasie vroeg. Hij was opgenomen in een hospice, waar ik af en toe waarnam als dokter. Gelukkig krijg ik dit soort vragen heel weinig, maar zodra ze gesteld worden neem ik daar uitvoerig de tijd voor. Want waarom wil iemand euthanasie? Wat maakt het lijden ondraaglijk en uitzichtloos? Kan ik iets doen om het lijden te verminderen?

Ik had dus een uitgebreid gesprek met hem, en hij vertelde daarin zijn levensverhaal. Het was een triest verhaal. Ondanks zijn hoge maatschappelijke positie – hij was directeur geweest van een groot bedrijf – was zijn huwelijk gestrand en had hij geen contact meer met zijn kinderen. Ze wisten zelfs niet dat hij ernstig ziek was en dat het levenseinde naderde.

Recent was bij hem blaaskanker ontdekt, met uitzaaiingen en doorgroei in de omliggende weefsels.

De oncoloog en uroloog konden in het ziekenhuis niets meer voor hem doen, en daarom verhuisde hij naar het hospice. Ondanks de ernstige ziekte had hij geen pijn. De enige medische klacht die hij had was zwakte. Hij zakte door zijn benen, zodra hij uit bed stapte. Dus wanneer hij naar het toilet wilde, moest een verzorgende hem helpen. Soms

duurde het tien minuten voordat ze verzorging kwam, en dan was meneer geweldig boos. Deelde hij voorheen als directeur de bevelen uit, nu moest hij zelf wachten tot er een zuster of broeder kwam om hem te helpen. Die vernedering, want zo beleefde hij het, was voor hem ondraaglijk. En daarom wilde hij euthanasie. Op deze manier wilde hij niet meer leven.

Kortom, een aaneenrijging van problemen. Echtscheiding en afstand naar kinderen, ziekte en inleveren van krachten, geen regie meer maar juist afhankelijk. En dat alles met een zeer slechte prognose. Zo hoefde het voor hem niet verder.

Het is niet zo moeilijk om deze man uit te leggen dat ik geen euthanasie doe. Dat heb ik ook gedaan. Maar veel lastiger wordt het om hem te steunen. Dat hij ontevreden is, is begrijpelijk. Dat hij het moeilijk heeft, kunnen we allemaal invoelen. Dat hij verdriet heeft, eveneens. Maar wat zeg je dan? Hoe kunnen we zo'n man steunen en moed geven?

Christelijk geloof

In zulke situaties besef ik de grote waarde van het christelijke geloof en, dat is de keerzijde, het grote gemis wanneer die houvast ontbreekt. Deze man deed nergens aan, zoals we dat vaak uitdrukken. Hij geloofde niet in God of hiernamaals, en wilde alleen maar sterven. Op zo'n moment is er geen steunend en bemoedigend kader aanwezig. Dan ben je op jezelf aangewezen.

Zeg ik hiermee dat gelovigen geen vragen hebben rond het levenseinde? Dat ze rustig en vertrouwend de toekomst tegemoet zien? Zeker niet. Ook christenen kennen hun twijfels. Ook zij weten soms niet hoe en waarom God het leven leidt zoals het allemaal gaat.

Recent preekte in onze gemeente een gastvoorganger, naar aanleiding van Handelingen 4: het verschil tussen de apostelen Jakobus en Petrus. Petrus wordt namelijk door een engel gered uit de gevangenis, maar Jakobus niet. Hij wordt onthoofd door Herodus. Waarom hij wel en Petrus niet, zo vroeg de predikant zich af. Uiteindelijk gaf hij op deze vraag geen antwoord, maar verwees hij wel naar de bijzondere wijze waarop God het leven leidt.

Natuurlijk noemde deze predikant ook Job. De nabijheid van zijn vier vrienden was voor Job vertroostend. Ze zwegen zeven dagen lang. Maar toen ze begonnen te spreken, ging het mis. De toon werd steeds heftiger en verwijtender.

Het is opvallend dat wij, als lezers van het Bijbelboek Job, vanuit het eerste hoofdstuk weten dat de boze (de satan) een rol kan spelen in het lijden. God geeft satan de ruimte om Job te slaan. En die ruimte neemt de satan ook. Job verliest alles wat hij heeft, zijn bezit, zijn knechten en kinderen en tenslotte zijn gezondheid.

Maar als de Heere in de laatste hoofdstukken van het Bijbelboek Job tot hem spreekt vanuit een onweer, vertelt God niets over de invloed van satan. God maakt Zichzelf bekend als Degene die alle macht heeft en dat alles aan Hem onderworpen is. Dus ziekte en gezondheid overkomen ons niet toevallig, maar vallen onder de leiding van God.

Het zijn geen mensen die het je aandoen

De predikant legde in die preek de vinger bij een uitdrukking, die we allemaal wel kennen. Zodra iemand ernstig ziek is of tegenslag meemaakt, kunnen we troostvol zeggen: 'Het zijn geen mensen die het je aandoen'. De bedoeling van die woorden is duidelijk. Je hoeft niemand verwijten te maken. Je hoeft geen schuldige aan te wijzen. Datgene

wat je overkomt ligt besloten in Gods hand, een vaderlijke hand.

Dus de bedoeling van die woorden is goed en troostrijk. Maar zo komen ze niet altijd over. Want de zieke kan uit die zin de conclusie trekken, wanneer het geen menselijke oorzaak heeft, dat het God moet zijn Die mij dit laat overkomen. Die gedachte kan ook schuren. Want hoe kan een liefdevolle God en een almachtige Vader mij deze verschrikkelijke ziekte toedelen?

Ik ben altijd blij wanneer ernstig zieken deze vraag niet stellen. Of, en dat is ook prachtig, wanneer ze met zondag 10 van de Heidelberger Catechismus belijden dat 'ziek-

te en gezondheid ons niet toevallig overkomen, maar uit Gods vaderlijke hand'. Dat geeft rust en vertrouwen. Dan proberen we niet te ontrafelen hoe de macht van God zich verhoudt met die van de boze. Dat behoeven we niet te weten. Het is voor ons voldoende te weten dat Christus aan het kruis de kop van de slang vermorzeld heeft. Het is voldoende om te weten dat Hij alle macht heeft in de hemel en op de aarde. Laten we vasthouden aan de laatste woorden van Jezus, voordat Hij opvoer naar de hemel: 'Ik ben met u tot de voleinding van deze wereld'. Dat geeft houvast.

Dr. A.A.Teeuw, Ridderkerk

Rouwemoties (3) – ontkenning

Een mens is geschapen voor het leven en niet voor de dood! Zo klinkt een bekende uitspraak. In deze uitspraak horen we ook iets van angst en dat het leven zwaar kan zijn met allerlei moeite en verdriet. Eigenlijk komt deze spreuk hierop neer: we willen de dood niet toelaten in ons leven. Daarin wordt de dood als het waren ontkent. Het doel van deze ontkenning kan versterkt worden door psychische zelfbescherming. We vinden dat een overlijden ons overweldigend kan overkomen als we de werkelijkheid van dood en leven in ogen kijken. Dan zoeken we naar een evenwicht en verdedigen we ons door een ontkennende fase op twee manieren, bewust of onbewust. Bewust: we ontkennen opzettelijk de waarheid doordat we door de omstandigheden pijnlijk en persoonlijk getroffen worden, zodat we er niet over spreken. Onbewust: We willen de situatie over het gemis van een geliefde zo gauw mogelijk

vergeten door de werkelijkheid te ontvluchten en niet te geloven in de realiteit. Het weerklinkt in onze gedachten: 'nee, hij, zij kan niet gestorven zijn.' Met geestelijke pleisters willen we openwonden beschermen en bedekken. Het is van belang in rouwemoties dat je de diepe pijn van je verdriet niet ontkent maar erkent en die wil delen met anderen die jouw werkelijkheid herkennen.

Wie denkt hier niet aan Petrus die zijn Heere en Heiland verloochend en ontkent dat Jezus zijn redder is? Hoe bitter was zijn verdriet over deze ontkenning toen Jezus hem in liefde aanzag. En toch is dit ook bemoedigend, omdat Jezus precies weet wat wij nodig hebben in een fase van ontkenning wanneer wij door een diep verdriet gaan. Hij vraagt in deze situatie om geloof. Dat vroeg Hij aan Martha toen zij in haar ontkennende

fase sprak: 'Heere, als U hier geweest was, zou mijn broer niet gestorven zijn.' Waarop de Heere sprak: 'Ik ben de Opstanding en het Leven, wie *in Mij gelooft*, zal leven, ook al was hij gestorven.' En dan komen Jezus woorden die onze ontkennende emotie doorbreekt, '*geloof u dat?*' Wat zou uw antwoord zijn?

Ds. C. Bos, Benschop

Strijd om Israël is een strijd om de waarheid

Op de spoedeisend hulp raakte ik in gesprek met een collega. Er was herkenning. "Jij ook christen?" ik was blij met deze ontmoeting, want je kunt elkaar bemoedigen en sterk houden. Maar die vreugde was helaas van korte duur. We spraken over Israël en de Bijbel, maar al snel zei ze vastberaden: 'Jezus was geen Jood'. Oef ! Dat voelde voor mij als een verloochening.

Niet zelden krijg ik – soms enigszins verwijtend- de vraag waarom ik Israël toch zo'n warm hart toedraag. Het is iets wat ik van jongs af aan mee heb gekregen, maar nadat ik Israël mocht bezoeken is het gaan leven. Sindsdien ben ik gegrepen door een onverklaarbare, onweerstaanbare aantrekkingskracht tot dat unieke land en volk. Als christen heb je toch legio redenen om van Israël te houden? Niet in de laatste plaats omdat onze Verlosser voluit Joods is. Hij werd geboren als de Koning der Joden (Matth. 2: 2), stierf als de Koning der Joden (Joh.19 : 19) en Hij zal terugkomen als Jood en Zich openbaren aan Zijn broeders -zoals Jozef eens zei tegen zijn broers : 'Ik ben Jozef!'

Helaas had mijn collega daar geen boodschap aan....

Gods liefde voor Israël is niet beperkt tot het Oude Testament. Zijn liefde voor Israël is

KRACHT NAAR KRUIS

U geeft kracht aan moedelozen,
meedogend ziet U op hen neer.
U wilt niet dat de goddelozen,
tot hun recht komen, o Heer'.

Al lijken zij de strijd te winnen,
ziet U in toorn op hen neer.
Want soms zijn zij buiten zinnen,
en vallen aan, keer op keer.

U geeft kracht naar kruis,
U heeft de strijd gewonnen.

Petra Groeneveld.

eeuwig (1 Koningen 10). Nee, dat betekent niet dat elke daad van Israël goedgekeurd hoeft te worden. Maar als we beseffen dat Israël het instrument is waardoor de Heilige Israëls werkt aan de komst van Zijn Koninkrijk, dan maakt het ons ootmoedig en verbindt het ons met Israël. We kunnen niet zonder! Soms kan ik er niet meer tegen: die diepgewortelde haat jegens Israël. Het bezorgt me slapeloze nachten en gepieker tijdens het werk.

Waarom toch al die verdeeldheid over Israël in de kerk (mijn collega is ook van de kerk)? Net als Paulus weet men – mijn collega inclusief – kennelijk geen raad met de waarheid. Wat biedt dan meer troost en bevestiging dan Gods Woord zelf? “Wie zal ons het goede doen zien? Verhef Gij over ons het licht Uws Aanschijns, o HEERE!” (Psalm 4 : 7)

Psalm 83 – een gebed over en tegen de vijand – is angstaanjagend actueel. Of misschien is ‘angstaanjagend’ niet het juiste woord, want Jezus heeft het ons al voor-

zegt: “Indien u de wereld haat, zo weet, dat zij Mij eer dan u gehaat heeft”(Joh.15).

De oorlog en de haat tegen Israël gaat uiteindelijk over een veel diepere strijd: die tussen het vrouwenzaad en het slangenzaad. Wat meer toegepast: het is een strijd tussen de waarheid en de leugen. De leugen (Gen. 3) was er al voordat Israël geschapen werd (Gen.17 en 21). Laten wij waakzaam zijn en bidden met Psalm 129: O HEERE, red mijn ziel van de valse lippen, van de bedrieglijke tong. Jezus Zelf – de Waarheid in eigen persoon – sprak in het Hoge priesterlijk gebed ook over de waarheid. “Heilig ze in Uw waarheid. Uw Woord is de waarheid”(Joh.17). laten we de oproep van Paulus ter harte nemen wanneer we opnieuw met een collega spreken: “Staat dan, uw lendenen omgord hebbende met de waarheid!”

Dr. H.J. Boiten, Internist-hematoloog,
Sliedrecht.

Naar huis - naar HUIS

U ligt dus in het ziekenhuis. En het is heel gewoon om naar huis te verlangen. Gelukkig zijn er veel zieken, die, al of niet na een operatie, weer naar huis mogen gaan. Als iemand aan u vraagt waar u woont, dan weet u daar het antwoord op. Het is ergens uw “woonplaats”, hier op deze wereld. Ik dacht dat het goed was, dat wij er, zowel als gezonden alsook wanneer wij ziek zijn, over nadachten : wat is nu mijn eigenlijk “thuis”.

Jezus heeft in Zijn afscheidsrede gesproken over een Vaderhuis met veel woningen. U

leeft nog en u hoopt ook weer beter te worden. Iedere van ons weet, dat wij ook ziek kunnen worden, zó, dat geen enkele dokter ons meer helpen kan. En dan is het een heel belangrijke vraag : waarheen zijn wij op weg?

De werkelijkheid voor gezonden en zieken is: wij wonen hier op deze wereld maar een tijd of tijdje. En dan is daar de andere vraag aan verbonden: zal ik. Als ik niet meer beter word, ook een “woning” hebben? Dat is een vraag van levensbelang.

In Gods Vaderhuis, zo heeft Jezus gezegd, zijn vele woningen. Ook één voor mij? Ja, wanneer ik geloof dat Jezus de weg naar de Vader is. Wanneer ik voor waar aanneem wat Hij Zelf heeft gezegd: “Niemand komt tot de Vader dan door Mij”.

Op een maandagmorgen zat ik aan het ziekbed van iemand, die niet beter werd. Hij kon weinig meer spreken. Hij zei mij alleen dat ik voor in zijn psalmboekje moest kijken. Ik nam het van zijn tafeltje en vond er een briefje voorin. In keurig handschrift geschreven stonden daar twee versregels op :

Veilig in Jezus' armen.
Ik heb de vaste grond gevonden.

Toen ik ze gelezen had zei ik tegen hem : “Dan is dus alles goed.” “Ja”, was zijn korte antwoord. Toen hebben wij in het gebed afscheid van elkaar genomen. En zo is hij naar HUIS gegaan.

En God zal alle tranen van hun ogen afwissen, en de dood zal niet meer zijn, noch rouw, noch geklaag, noch moeite zal er meer zijn.

Ds. E.I.F. Nawijn, uit : “Als er geen bezoek is.”

Kijk ook eens naar boven !?

Dat stond te lezen op het onderste plankje van het apothekerskastje van de dokter in het dorp. Buiten de voordeur, links naast de stoep. Dan hoefde niet iedereen die z'n medicijnen kwam halen, aan te bellen. ‘t Stond klaar, zoiets kan in een dorp.

Dat kastje, je kon het zelf opendoen, had glazen deurtjes en twee plankjes waarop de flesjes en capsules en tubes en potjes medicijnen stonden.

Aangezien het vrij hoog opgehangen was, keek menig een alleen maar op het onderste plankje en vergat, als hij niet vond wat hij zocht, ook nog op het bovenste plankje te zoeken.

Vandaar dat de dokter er met een punaise een briefje op had geprikt:

Kijk ook eens naar boven!

Al jaren woon ik niet meer in dat dorp, maar dat briefje blijft me bij.

“Kijk ook eens naar boven”, o de vreemdste momenten komt me dat weer voor de geest.

Veel zinvoller is het nu voor me dan dat het daar, in dat kastje, ooit was: “boven” staat nu, al jaren met een hoofdletter!

“Kijk ook eens naar Boven!”

Niet allen naar opzij, naar de mensen om je heen, die het allemaal zoveel beter hebben (althans: dat dénk je).

En niet alleen terug naar je verleden, met spijt, met wroeging, met wrok misschien (wat báát dat).

En niet alleen maar vooruit: je weet toch niet hoe het allemaal verder zal gaan (al moet je natuurlijk plannen maken, voorbereidingen treffen).

Maar kijk óók eens naar Boven!

Vergeet dat niet! Biddend naar Boven.

Dankend naar Boven.

Niet uitsluitend... dat stond ook niet op dat briefje in dat kastje!

Nee: óók eens! Want er is ook hémels medicijn!

Ds. J.J. Poort, uit : “Vensters naar het licht.”

Hulp ontvangen of toch liever niet?

In het vorige artikel ben ik geëindigd met: indien nodig, helpen maar ook zelf niet schromen om hulp te vragen. We zijn er toch voor elkaar. Ik realiseerde me toen wel: hulp vragen is vaak makkelijker gezegd dan gedaan. Veel lezers zullen dit herkennen. Iets vragen aan uw kind gaat misschien wel makkelijk, zeker als diegene dichtbij woont en/of heel behulpzaam van aard is. Maar wat als de situatie anders is of als we geen kinderen hebben en weinig mensen in onze omgeving kennen? Bellen we gemakkelijk naar een buurman of naar de hulpdienst van de kerk? Sommigen van ons willen beslist aan anderen geen hulp vragen maar het écht zelf doen. Dit is begrijpelijk. Maar het is ook goed om hier bij stil te staan. We helpen vaak liever een ander dan dat we zelf erom bellen. Toch kunnen we in een situatie belanden waarin het ons alleen niet

meer lukt. Vele ouderen zullen dit zo ervaren of hiervan voorbeelden weten in hun omgeving. En juist wanneer we hulp het meest nodig hebben, kan het lastig zijn hierom te vragen. Wat kunnen de redenen hiervoor zijn? * U heeft het gevoel dat u anderen tot last zult zijn. * U vindt dat u alles alleen moet kunnen doen * Angst om 'te veel' te zijn voor anderen * U bent misschien wel bang dat de ander u af zult wijzen * De overtuiging dat hulp vragen een teken van zwakte is. Misschien kunt u zelf dit lijstje nog wel aanvullen. Ik wil er één reden uitlichten en gelijk al melden: hulp vragen is geen teken van zwakte. Er is juist veel kracht voor nodig om anderen te vragen om u te helpen. U denkt nu misschien: wat bedoel je? Ik wil het graag verduidelijken. Het laat namelijk zien dat u inzicht heeft in uw eigen kunnen en dat u accepteert dat u het niet allemaal alleen hoeft te doen. Maar dit kan juist op een moment dat u zich kwetsbaar voelt, kampt met lichamelijke of psychische klachten, extra moeilijk zijn. Deze kwetsbaarheid willen we niet delen met de ander! Maar het gaat erom: we staan onszelf toe dat we het niet alleen hoeven te doen. En daar is soms gewoon moed voor nodig! Moed om dit toe te geven en toch een ander te vragen om hulp. Al schrijvend moet ik denken aan de Bijbel, daarin staan zoveel praktische zaken voor ons dagelijks leven. In het boek Prediker hoofdstuk 4 vers 10 lezen we: Want indien zij vallen, de een richt zijn metgezel op: maar wee den ene, die gevallen is, want er is geen tweede om hem op te helpen. In het Nieuwe Testament vinden we de geschiedenis van de barmhartige Samaritaan. Een voorbeeld wat we allen kennen. En in het boek Handelingen lezen

UITKOMST

Heerlijk zal eens d' uitkomst ween,
Voor degenen, die God vrezen,
Schoon zij 't einde nog niet zien;
Zalig die tot Jezus vluchten,
Uit de diepte tot Hem zuchten,
Met hun noden tot Hem vlien.

In de nood tot Hem gevloeden,
Redt Hij mij uit duizend doden.,
Telkens even wonderbaar.
Wonderlijk zal d' uitkomst wezen,
Voor degenen die Hem vrezen,
Steunen op de Middelaar.

Ds. L.G.C. Ledeboer

we over de bereidheid om elkaar te helpen en te ondersteunen. Dus het is een Bijbels iets! De Heere wil dat we voor elkaar zorgen maar ook dat we zorg ontvangen. Dat we toestaan dat de ander voor ons zorgt. Laten we dit meenemen het nieuwe jaar in. Met de belofte dat de Heere voor ons wil zorgen, Hij kan en wil daar anderen voor gebruiken! Een punt voor ons gebed!

Met een hartelijke groet,
Marianne Tanis

Dagelijks bestuur van de stichting:

Ds. J.P. Boiten,
Christ. Geref., H.I. Ambacht
Ds. C. Bos, voorzitter,
PKN (hervormd) Benschop
Ds. J.A.H. Jongkind,
PKN (hervormd) Langerak
Ds. J.C. den Ouden,
(HHK) Sint Maartensdijk
Dhr. M.C. Paul, penningmeester,
PKN (hervormd) Dirksland
Ds. A. Snoek, secretaris,
PKN (hervormd) Driesum

Eindredacteur:

Ds. J.P. Boiten, Antoniuslaan 53,
3341 GA Hendrik Ido Ambacht,
Tel. 078 2000 512
Tevens adres voor kopij.
e-mail: j.p.boiten@solconmail.nl

Medewerkers:

Ds. J. Belder, PKN (hervormd) Harskamp
Mevrouw M.A. Tanis, (Christ. Geref.),
Goedereede

Dr. A.A. Teeuw, PKN (hervormd),
Ridderkerk

Abonnementen:

Dit blad verschijnt in de eerste week van elke maand (10 maanden van het jaar).

Alle chronisch zieken kunnen dit blad gratis ontvangen; de abonnementsprijs is € 10 per jaar; het banknummer is: NL40 INGB 0000 9389 39 ten name van Stichting Kracht naar Kruis te Den Haag; mailadres voor algemene berichten info@krachtnaarkruis.net.

Opgave nieuwe abonnees en adreswijzigingen aan:

abonnee@krachtnaarkruis.net of
ledenadministratie Kracht naar Kruis,
Philipshoofjesweg 15, 3247 XR te Dirksland.

Alle informatie over KNK kunt u vinden in
www.krachtnaarkruis.nl